

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 3. Den 1. November 1876. Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Eldste Orson Pratt,

afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City,

den 25de Juli 1875.

(Fra «Deseret News».)

(Sluttet.)

Efter at Hedningenes Tider ere fuldkommede, hvilken Tidperiode er bestemt af Gud, vil en anden Scene i det Sidste-Dages Verdenspanorama vise sig for Verden. Hvad er det? Hedninge-Nationernes Fald. En spørger: „Hvem kalde I Hedningene?“ Alle Nationer undtagen de ligestemme Esterkommere af Israels. Vi, de Sidste-Dages Hellige, ere Hedninge; med andre Ord, vi ere blebne kaldede iblandt Hedninge-Nationerne, uagtet mange af os have Israels Blod i vore Aarer. Naar Gud har kaldet de Retfærdige ud fra Nationerne, naar den advarende Røst har lydt tilstrækkelig iblandt Hedningene, og Herren siger: „Det er nok“, da vil han ogsaa sige til sine Tjenere: „O, I, mine Tjenere, kommer hjem, kommer hjem fra disse Hedninge-Nationer, hvor I have arbejdet

og baaret Vidnesbyrd for saa langt et Tidrum; kommer ud fra dem, thi de ere ikke værdige, de modtage ikke det Budskab, jeg har udsendt Eder med, de omvende sig ikke fra deres Synder; kommer ud af deres Midte, thi deres Tider ere fuldkommede. Bind Vidnesbyrdet til og forsegler Loven.“ Og hvad da? Da vil Herrens Ord være: „O, I, mine Tjenere, jeg har et nyt Arbejde for Eder. Istedesfor at gaa ud for at omvende Hedninge-Nationerne, gaar til Levningerne af Israels Hus, der ere adspredte overalt i Verden. Gaa og forkynd dem, at deres Adspredelses Tid er endt, at Hedningenes Tider ere fuldkommede; at den Tid er kommen, da mit Folk Israel, der igjennem Slægter har været adspredt iblandt Nationerne og overskygget af en mørk Brede-Dag, atter skal samles til deres

Hjem og opbygge Jerusalem paa dets tidligere Ruiner. Og da vil Jøbernes Indsamling til Jerusalem begynde; da vil de ti Stammer i Nordenland, hvor de end monne være, komme frem, efter at have været skjulte for Nationerne i femogtyve hundrede Aar, og vende tilbage, som Jeremias har sagt, fra Nordenland. En stor Skare vil da komme, og „de skulle komme og syng med Fryd paa Zions Høje og fare til Herrens Gode, som er til Korn og til Most og til Olie og til unge Faar og Ørne; og deres Sjæl skal være som en vandrig Have, og de skulle ikke herefter bedrøves ydermere.“ Hvilken en lykkelig Tid for dem, naar de komme fra deres kolde Beboelsestæder i Norden! Jøberne, der have været adspredte iblandt Hedningene, ville ikke komme og syng paa Zions Høje, eller ialtsald kun saa af dem; de ville gaa til Jerusalem. Nogle af dem ville tro paa den sande Messias, og Tilsinder af de mere Retsfærdige, hvis Forsædre ikke samtykkede i Udgydelsen af Guds Søns Blod, ville annaume Evangeliet, forend de indsamles fra Nationerne. Mange af dem ville dekuaget ikke annaume Evangeliet, men naar de se de Andre gaa til Jerusalem, ville de ogsaa gaa; og naar de komme tilbage til Palæstina, til Stedet, hvor deres gamle Jerusalem stod, og se en Del af de troende Jøder søge at opfylde og udføre Profetierne, da vil de ogsaa tage fat og virke med. Paa den samme Tid ville de have deres Synagoger, i hvilke de ville prædike imod Jesus af Nazareth „den Bedrager“, som de kalde ham, der blev forråstet af deres Forsædre.

Efter en Tids Forløb, naar Titusinder have samlet sig og gjenopbygget deres Tempel, og atter oprejst deres Stad, da vil Herren lade en forfærdelig Svøbe komme over dem. Af hvad Art vil denne

være? Nationerne, som bo rundt om Jerusalem, ville samle sig tilfammen ligesom en Sky, og bedække alt Landet rundt om Jerusalem. De ville ogsaa komme ind i Josaphats Dal, øst for Jerusalem, og ville derpaa belejre Staden. Hvad da? Herren vil oprejse to store Profeter, som i Johannes' Aabenbaring kaldes Vidner. Ville de have nogen Magt? Ja, medens de propheterer, ville de have Evne til at tilintetgjøre Alle, der søge at slæbe dem, og indtil deres Vidnebyrd er fuldkommet, vil de være istand til at standse de Nationer, som belejre Jerusalem, saa at de ikke kunne erobre Staden. Hvor længe vil dette vare? Tre og et halvt Aar, saa siger Johannes den Aabenbarer. Dersom Nogen vil slæbe dem, vil de have Magt til at bringe over den Mand, Hær og Folk, alle de Plager, der findes nedskrevne. De ville have Magt til at slaa Jorden med Pest og Hungerød, og forvandle Flodernes Vand til Blod. Og naar de have fuldendt deres Prophetier, da vil det lykkes Nationerne, der saa længe have ligget for Jerusalem, afventende en Lejlighed til at adelægge Staden, at dræbe disse to Profeter, og deres Legemer, siger Johannes den Aabenbarer, ville ligge i Jerusalem's Gader tre og en halv Dag efter, at de ere dræbte. Hvilken Glæde der vil være over disse Mænds Død! De, som saa længe og saa begjærligt have forventet dette, ville uden Tvivl sende hverandre Gaver, og dersom Telegrafinierne ikke ere tilintetgjorte, ville de vistnok telegrafere til Jordens yderste Ender, at det er lykkedes dem at dræbe de to Mænd, der saa længe have plaget dem med Pest og med at forvandle Vandene til Blod, etc. Men midt i al denne Glæde, naar de tænke, at Jøberne ville være et let Bytte for dem, se, da vil der være et stort Jordbælv, og midt i dette ville de to

Profeter opstaa fra de Døde, og de høre en Røst i Himlene, sigende: „Stiger hid op“, og de ville øjeblikkelig opstige lige for deres Fjenders Dje.“

Hvad vil da ste? Uagtet alt dette ville hine Nationer dog være saa forblindede og bestemte paa at forfølge Guds Folk, ligesom Faraos og hans Hær i fordums Dage, at de ville sige: „Kom, nu er det Tid at falde over Jøderne og tilintetgjøre dem.“ Og de ville begynde deres Ddelæggelses-Værk, hvilket vil lykkes dem saavidt, at de ville tage den halve Stad, men netop som de ere isærd med fuldstændig at tilintetgjøre Jerusalem, se, da ville Himlene stilles, og Guds Søn komme med de himmelske Hærskarer, og han vil nedstige og sætte sin Fod paa Olivenbjerget, hvilket er østen for Jerusalem. Og saa stor vil den Guds Kraft være, der da vil blive tilkjendegivet, at Bjerget vil adskilles, en Halvdel imod Nord og en Halvdel imod Syd, frembringende en stor Dal i Retningen fra Øst til Vest, fra Jerusalem's Volde imod Østen.

Hvad da? De Jøder, som ikke ere blevne tagne tilfange af disse, siger Profeten Zacharias, ville flygte ind i den store Dal, hvor disse himmelske Væsener ere nedstegne, i det Haab, at de ville finde den Forløser, som deres Profeter saa længe have omtalt. Men de tænke ikke et eneste Øjeblik paa Muligheden af, at denne kunde være Jesus, o nej, Jesus var en Bedrager. Den, som de nu have ventet paa i en attehundredes Aar, er den sande Messias, og nu, sige de, er han kommen for at befri os. Men hvor stor vil deres Forbauselse ikke være, naar de, medens de bestue deres Forløser, se, at hans Hænder ere saarede! De ville da sige til hverandre: „Der er store Ar i hans Hænder; der er et andet stort Ar i hans Side, og se, hans Fødder ere ogsaa sulde af Ar!“ Og da ville de, som

Profeten Zacharias har sagt, begynde at spørge ham: „Hvad er disse Bunder, hvormed du er saaret?“ Og han vil svare: „Det er de Saar, hvormed jeg blev slagen i mine Venners Hus.“

Hvad vil derpaa ste? Da ville de begynde at tro, da ville Jøderne blive overbeviste; jeg mener den Del af dem, som foragtede Jesus af Nazareth, og efterat de ere blevne overbeviste, begynde de at sørge, hver Familie besynderligen, og deres Hustruer besynderligen. Levi Huses Familie besynderligen og deres Hustruer besynderligen, Davids Hus og deres Hustruer besynderligen, og alle de Overblevnes Familier ville sørge, og der vil blive en saadan Sorg i Jerusalem, som der aldrig har været der for. Hvad er der i Vejen? Hvorfor sørge de? De have seet paa ham, deres Forsædrene have igjennemstunget, de se Bunderne, de ere nu overbeviste om, at de og deres Fædre have været i Bilsfarelse i mange hundrede Aar, og de ombende sig i Stov og Aste.

Det næste Skridt for dem vil være Daab til deres Synders Forlæbelse. De se paa ham, hvem deres Fædre have igjennemstunget, og sørge for ham, som Tu sørger for sin eneste Søn, og, som Zacharias siger, de ville være i bitter Smerte for ham. Men Ombendelse alene vilde ikke være tilstrækkelig, de maa adlyde Evangeliet's Ordinancesser; i dette Øjemed vil der paa den Tid fremrinde en Strøm til Daab. Hvor vil denne vælde frem? Paa Templet's østlige Side. En Strøm vil rinde frem under Tærstelen, siger Profeten, og løbe mod Østen, formodentlig igjennem den dybe Kløft, der fremkommer ved Olivenbjergets Uvdeling. Den vil løbe imod Østen, og naar den naaer nogle saa tusinde Fod fra Templet, vil den tiltage saa hurtig, at den vil blive en mægtig Flob, som Intet kan standse.

Dette er den Kilde, som Zacharias omtaler, der skal være aabnet for Jerusalems Indbyggere og Davids Hus imod Synd og Urenhed. Hvorledes det, spørger En, Vand imod Synd og Urenhed? Ja, Daab til Syndsforladelse. Jøderne ville da annamme Evangeliet og ville blive rensede fra deres Synder ved at blive døbt i Vand for deres Forladelse. Da vil Profeten Esaja Ord blive opfyldte, idet han taler om Jerusalem: „Thi der skal herester ingen Uomstaaren eller Uren komme ind i Dig. Men Stadens Navn vil fra den Dag være „Herren er der“; det vil sige: Herren vil selv personlig være der med sine Apostle, med de gamle Hellige, thi Zacharias siger, at naar han kommer og sætter sin Fod paa Oliebjerget, da kommer hans Hellige med ham.

Vi have nu udsundet det Sted, hvor Jesus vil nedstige, og vi have udsundet, hvo der kommer med ham. Nu spørge vi, om han vil forblive paa Jorden, efter at han saaledes er nedstegen? Ja, han vil forblive paa denne Jord ligesaa personlig, som han vandrede om paa den i fordoms Dage, og lærte Folket fra Hus til Hus, fra Synagoge til Synagoge. Og paa den Dag skal der være een Herre og hans Navn Et. Der vil ingen Hedninge-Guder være, thi der vil ikke findes Hedninger; ingen Afgudstildelse vil finde Sted, men kun een Herre og hans Navn Et.

Og denne Kilde, som rinder frem under Dørtærstelen i Templet, vil ikke alene løbe østlig, men ogsaa vestlig, og der vil se store Forandringer med Landet, visse Dele ville hæve sig og andre sænkes, ujævne Steder ville blive gjorte lige og Bjerge og Høje fornedrede; og det halve af den fremvældende Strøms Vand vil gaa til den tidligere Sø og det andet halvteilken anden Sø, eller, med andre Ord,

det Halve vil falde i det døde Hav og det Halve i Middelhavet.

Fra den Dag af skal der skrives paa Hestenes Klokker og paa Herrens Huses Klar: „Hellighed til Herren“; og alle de Folk, som ere blevne spærede ibland Nationerne rundt omkring, ville have til at gaa til Jerusalem Klar efter Klar for at tilbede Kongen, Hærskarernes Herre.

Disse ere nogle af de store Begivenheder, som omtales i Biblen; disse ere Begivenheder, som de Sidste-Dages Hellige tro paa og som de, forsaavidt det staaer i deres Magt, søge at fremme. Om vi ikke ere Jøder, forlanges vi heller ikke til at gaa til det gamle Jerusalem; men det forlanges af os, at vi skulle opbygge Zion; dette findes ligesaavel omtalt som Opbyggelsen af Jerusalem. Læs det fyrretyvende Kapitel i Esajas, hvor han omtaler, hvorledes Herrens Hellighed skal blive aabenbaret, og alt Kjød skal se, naar han kommer anden Gang, hvorledes Bjergene og Højene skulle fornedres og Dalene op højes; og Profeten siger ligeledes, at førend Herrens store og forskædelige Dag vil Zion blive befalet at stige op paa de høje Bjerge. Esajas forudsiger dette. Han siger i sit fyrretyvende Kapitel: O Zion, Du som bærer et godt Budskab, stig op paa et højt Bjerg.

I se saaledes, at Folket, som formedelt det evige Evangelium organiserer og opbygger Zion, har gode Tidender at forkynde Jordens Beboere. Men dette Folk bliver, i Overensstemmelse med Profetierne, befalet at stige op paa de høje Bjerge. I Sidste-Dages Hellige ere fire tusinde og trehundrede Fod over Havets Overflade, adspredte over firehundrede Mile af dette Territorium, Nord og Syd, og I udbrede vedvarende Gders Settlementer og opbygge et Par hundrede Stæder, Byer og Landsbyer i den store ame-

rikantste Orkens Bjerge, opfyldende de hellige Profeters Forudsigelser.

Vi vilse Lidt efter Lidt forlade dette Land. „Hvorledes, spørger En, ville Mormonerne forlade Utah?“ D ja, de fleste af os; vi vilse forlade det, men vi vilse stusse Nogle af Eder. I onste at vide, hvilken Vej vi vilse gaa. Vi vilse gradvis gaa imod Vst. Jeg siger ikke, at vi vilse gaa direkte imod Vst fra denne Stad af, men vi vilse, efter en Tid, være i Jackson County paa de vestlige Grænser af Missouri. Hvorfor vilse vi gaa dertil? Fordi der er det store Samlingssted for de Hellige i de Sidste-Dage, for Alle, som vilse blive indsamlede fra Syd-Amerika, Central-Amerika, Mexiko, Kanada og fra alle Hedninge-Nationer — deres Hovedsamlingssted vil være i Jackson County, i Staten Missouri. Vi vilse rulle frem fra Bjergene, og omendkjøndt vi kunne blive ansete for en lille Sten afbugget af Bjerget uden menneskelig Visdom og uden menneskelig Magt til at fremføre dette Værk, saa vil dog Tiden komme, da Gud vil sætte Bjergets Sten i Bevægelse og den vil rulle frem og opbygge den store Zions Stad, og dette tilige længe førend Indsamlingen fra de sjerne Nationer vil være tilendebragt. Jeg veed ikke, hvorlænge dette vil ske, førend de ti Stammer komme fra Norden; men efter at Zion er bygget i Jackson County, og efter at Templet er bygget paa det Sted, hvor Grundstenen lagdes i 1831; naar Herrens Herlighed vil være over Templet i Form af en Sky om Dagen og Skinet af en brændende Ild opfylder Himlene rundt omkring om Laten; naar hver Bolig paa Zions Bjerg vil være omfattet af en Ildsejle om Ratten og en Sky om Dagen, da vil man høre om de ti Stammer, som Jeremias siger, en stor Skare skal komme fra Nordenland og synge paa det Sidste-Dages Zions

Høje. Deres Sjæle skulle være som en vandrig Have, og de skulle herefter ikke bedrøves ydermere, som de have gjort i de femogtyve hundrede Aar, de have dvælet i de arktiske Regioner. De vilse komme, og Herren vil være foran deres Lejr, han vil lade høre sin Røst for denne mægtige Hær og lede dem, ligesom han ledede Israael i forbums Dage. Denne lange Rjæde af Klippebjerge, der strækker sig fra Nordens kolde Regioner til Syd-Amerika, vil søle Herrens Kraft, og vil skjælve for Israels Hærskarer, naar de omme og synge paa Zions Høje. Paa hin Dag vilse Markens Træer klappe lig Hænder, siger Profeten, og paa samme Dag vil Herren aabne Vandene i det tørre Land og Strømme i Orkenen, for at afgive Drik til hans Udvalgte, til hans Folk, Israael. Og naar de komme paa Zions Høje, vilse de blive kronede med Hæder under Guds Tjeneres Hænder, der leve i hine Dage, Gfraims Børn, kronede med Betsignelser, henhørende til Præstedømmet, som de ikke kunde erholde i deres egne Lande. Paa hin Dag vil der blive udvalgt 12,000 ud af hver af de ti Stammer, hundrede og tyvetusinde Personer vilse blive ordinerede med det hellige Præstedømme, efter Guds Søns Orden, forat udgaa til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til Frelkning for Levningerne af Israael i de fem Verdensdele, forat bringe saamange, som vilse komme, til den Førstesteds Kirke. Gud vil saaledes have tolv Tusinde af hver af Israels Stammer for at opfylde hans Hensigter; og naar de have fuldendt hans Værk overalt paa Jorden, vilse de blive kaldede hjem til Zion, forat blive kronede med Hæder, og de vilse staa paa Zions Bjerg og synge de Forløstes Sang, de hundrede og fire og fyrretyve Tusindes Sang, og Faderens Navn vil være freven paa deres Pander.

Lidt efter lidt, naar alle Ting ere blevne forberede — naar Tøderne ere blevne straffede, og Jesus er nedstegen paa Oliebjerget, ville de ti Stammer forlade Zion og gaa til Palæstina, for at aeye det Land, som blev givet til deres gamle Forsædre, og det vil blive delt iblandt Efterkommerne af Abraham, Isak og Jakob ved den Hellig-Aands Inspiration. De ville gaa dertil og dvæle i Fred i deres eget Land fra den Tid af indtil Jorden forgaaer. Men Zion vil efter deres Vortgang alligevel forblive paa den vestlige Halvkugle, og vil blive kronet med Hæder ligesaa vel som gamle Jerusalem og vil, som Psalmisten David siger, være hele Jordens Glæde. „Zions Bjerg ligger smukt, er det ganste Lands Glæde, paa de norre Sider, en stor Konges Stad.“ Zion vil blive optaget, naar Jesus kommer, for at modtage ham. Jesus vil nedstige ikke alene paa Oliebjerget, men han vil nedstige og staa paa Zions Bjerg. Men sørend han staaer paa det, vil Zion blive optaget for at møde ham i Luften. Vilde Bygningerne i Zion blive optagne? Ja. Og dets Land? Ja. Og Jesus vil staa paa Zions Bjerg, i Overensstemmelse med Johannes den Aabenbarers Forudsigelser, og han vil regjere over sit Folk i tusinde Aar; og hans Selstab vil være de opstandne Retsfærdige af alle tidligere Husholdninger, iblandt Andre ogsaa de, som boede paa dette Kontinent sørend Syndfloden. En spørger: „Er det Deres Mening at sige, at Amerika var bebort sørend Syndfloden?“ Ja, Adam boede paa dette Kontinent. Jeg veed ikke, at Edens Have var her, men vi vide fra hvad Gud har aabenbaret til os, at sørend Adam endte sine Dage, dvælede han paa en vis Del af dette Kontinent med et stort Antal af de Retsfærdige. Alle Retsfærdige, som boede paa dette Kontinent sørend Synd-

floden, de, som levede her paa dette Kontinent og vare retsfærdige, som kom fra Babels Taarn efter Syndfloden, der boede her omtrent sexten hundrede Aar, sørend Nationen blev odelagt. Alle Profeterne og alle vise og gode Mænd af forskellige Tidsalbre ville blive tilladte at regjere som Konger og Præster paa den vestlige Halvkugle under Kristi Regjering paa Jorden. Ligeledes Israæliterne, Levningerne af Josef's Sæd, Forsædrene til disse stakkels fornærede Indianere, som have været retsfærdige, ville ogsaa komme frem for at regjere som Konger og Præster i dette Land. Vi kunde fortsætte endnu meget længere om denne Gjenstand. Vi kunde foretægge Eder de Pligter, som ville være at udføre for disse opstandne Retsfærdige, der som ubodelige Væsener vilke regjere paa dette og paa det østlige Kontinent. Vi kunde maaste fremstille nogle af de store Gjerninger, der ville blive udferte af Kongernes Konge og Herrenes Herre, naar han skal sidde paa sin Throne i Jerusalem, omgivet af sine tolv Apostle, der ligeledes skulle sidde paa tolv Throner og domme de tolv Israels Stammer. Vi kunde ligeledes henvise Eder til deres Throner og Herredømme, som bleve henrettede for Jesu Vidnesbyrds og Guds Ords Skyld, der ville regjere paa den vestlige Halvkugle saavel som paa den østlige, men Tiden vil ikke tillade mig at dvæle længere ved dette Emne.

Maa Gud velsigne de Sidste-Dages Hellige i det af Gud oprettede Rige paa Bjergenes Toppe; velsigne Eder i Eders Boliger, i Eders Byer, Steder, Landsbyer, og igjennem hele Landets Længde og Bredde, og sørage og formere Eder som Stjernerne paa Himlen, der ej kunne tælles, indtil denne Verdens Riger blive Guds og Kristi, og de Hellige regjere igjennem Evighedernes Evighed. Amen.

John Wesley om aandelige Gaver.

Det fremgaar at Aandens overnaturlige Gaver ikke have været almindelige i mere end to eller tre Aarhundreder. Vi høre sjældent derom efter hin skjæbningsvandre Periode da Keiser Constantin den Store kaldte sig en Kristen og overførte de Kristne med Rigdomme, Magt og Hæder i den daarlige Formening derved at fremme den kristne Religion. Fra denne Tid ophørte de næsten aldeles. Meget saa Tilfælde af denne Art indtraf. Grunden hertil var ikke, som det ugudeligt er blevet sagt, fordi der ikke var nogen Nødvendighed for dem, formedelst hele Verden var bleven kristnet.

Dette er en elendig Bildfarelse! Ikke en Tyvendebel af Menneffene vare Kristne. Den virkelige Grund var, fordi Kjærligheden var blevet kold i Mange — de Kristne havde ikke mere af Kristi Aand end de øvrige Hedninger! Naar Menneffens Son kom paa Jorden forat undersøge sin Kirke, kunde han neppe finde Tro paa Jorden. Dette var den virkelige Grund til, at Aandens overordentlige Gaver ophørte, fordi de Kristne vare blevene Hedninger igjen og kun havde den tomme Form tilbage. Udtog af John Wesleys 9de Prædiken om „The more Excellent Way.“

En smuk Dal.

(Fra „Deseret News“.)

Rybyggerne ved Little Colorado have opdaget og begyndt at opdyrke en prægtig Dal i hin Egn. Vi erholde nogle Enkeltheder af et Brev, dateret Alens Camp, 27de August, fra Broder J. W. Mc. Murrin til hans Forældre. Han vendte tilbage fra den omtalte Dal den 21de August. Han siger: „Medens vi vare der, lagde vi Grunden til elleve Huse og opbyggede fem. Der er sex Kilder i den Dal, hvori Husene bleve opbyggede. Det er saa smuk en Plads, som jeg nogensinde har set, idet den er fuldstændig omgivet med Skov. Der er et stort Areal af Hø-Land tilligemed et Par Tusind Akres Ugerland, og alle Høje i Landet rundt omkring ere bedækkede med Græs af bedste Kvalitet. Det er det smukkeste Land for Kvægavl, jeg nogensinde saa. Der findes ligeledes i Dalens Midte en Indsø, vrimlende af Sneyper, Traner og Vildænder; ligeledes kommer et stort Antal Hjorte og Antiloper dertil for at drikke. Medens vi vare i denne Dal, saaes der tre Cinnamon-Bjørne, af hvilke en blev dræbt, og vi saa Spor af mange

flere. Vi saa to Flokke af vilde Ralkuner, af hvilke vi dræbte to Stykker tilligemed en Hjort og en Antilope. Da vi kom ud af Dalen, saa vi i Løbet af en Times Tid henimod hundrede Antiloper. Den mindste Hjort, vi saa, talte tretten Stykker og i nogle af de store var der indtil Halvtredstindstykke. Der vil sandsynligvis om saa Dage blive udsendt nogle flere Mænd for at opbygge Huse paa det øvrige Land i den nye Dal, der er bleven kaldet „Pleasant Lake“ (den behagelige Sø), og jeg for mit Vedkommende tror, at den er kaldet vel. Vi havde en stærk Regnstorm her den 25de, der rigtig gennemblødte Jorden. Den var langt betydligere end nogen, jeg har set i Utah, og det gjør Udsigterne for Fremtiden meget bedre, eftersom vi nu ville saa noget Majs og lidt Hvede; men det meste af vor Hvede er gaaet ud. Men vi søle dog ikke i mindste Maade mismodige, eftersom vi ikke nære den ringeste Tvivl om, at vi jo kunne rejse god Sæd her, naar vi saa Vandet ud.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Freds-Regjeringen.

Salomon siger viselig: „Naar de Retfærdige regjere, da frydes Folket; men naar de Ugubelige herske, da sørger Folket.“ Erkebiskop Usher, Bibel-Kronologen, regnede — dog med tvivlsom Nøjagtighed — at 4004 Aar vare henrundne fra Skabelsen og til Kristi Fødsel, men Kronologerne afvige saa overordentlig meget fra hinanden i denne Retning, at det er umuligt at afgjøre, hvor nær vi ere Verdens syvende tusinde Aar, den Periode, da, i Overensstemmelse med baade ældre og nyere Aabenbaringer, de Retfærdige skulle regjere. Der er desuagtet blevet aabenbaret tilstrækkeligt til denne Generation til at udpege for os, at den herlige Tid nærmer sig, da Jorden, efter 6000 Aar af Satans Herredømme, vil blive renset fra al Ugudelighed, og han, hvis Ret det er, vil overtage Riget.

En Aabenbaring, givet ved Profeten Josef Smith, indeholder Følgende: „Thi Timen er nær, og det, der blev talet ved mine Apostle, maa fuldkommes: thi som de talte, saa skal det ske, thi jeg vil aabenbare mig fra Himlen med Kraft og stor Herlighed, med alle Himlens Hærskarer, og bo i Retfærdighed hos Menneskene paa Jorden et Tusind Aar, og de Onde skulle ikke bestaa.“ Hyppige Hentydninger gjøres i Skriften til de Ugubeliges Odelæggelse lige isorvejen og ved Jesu anden Tilkomst; og, som vi have set i et foregaaende Numer af Stjernen, intet mindre end en forudgaaende guddommelig Advarsel til Menneskeslægten vilde fyldestgjøre Guds Retfærdighed — et Budskab fra Himlen, kaldende Menneskenes Børn til Omvendelse og udpegende for dem en Vej til Frelse fra den overhængende Odelæggelse, ligesom i Noahs Dage. Dette Budskab har Gud sendt. Advarselen har lydt for Menneskeslægten i henved 40 Aar og vil vedblive at lyde med større eller mindre Vedholdenhed, og Evangeliets Prædiken vil blive ledsaget af saadanne andre synlige Tegn, saa at Frelserens Forudsigelse til hans Disciple angaaende hans andet Komme vil blive fuldstændig opfyldt.

Af mange Grunde er en almindelig Freds-Regjering uforenelig med Jordens delte Riger, og vi formode, at det er set i dette Lyg, at Victor Hugo taler for Danneisen af de Forenede Stater i Europa, for Europas Freds Skjld. Han siger: „Gvad Europa behøver, er en europæisk Nationalitet, én Regjering, én umaadelig, broderlig Voldgiftskret, Demokrati i Fred med sig selv og alle Søster-Nationerne havende som deres Hovedstad Paris.“ Meget godt, forsaavidt dette gaar, men nøje Overholdelse af Ret og Dyd hos de Regjerende og hos i det mindste Flertallet af Undersaatterne vilde være en uundgaaelig Nødvendighed i en saadan Stat; og dette er, efter Skriften, kun udsærligt ved det hellige Evangeliums Aand og Kraft, ved nøjagtig Overholdelse af dets Love og endelig ved Kuldkastelsen eller Ophævelsen af Satans Magt paa Jorden. Et saadant Rige foresvævede Profeten Daniel for fire og tyve hundrede Aar siden, da han forudsagde, „at Riget og Magten og Rigerne

Storhed, som er under al Himlen, skal gives til et Folk, som er den Allerhøjestes Hellige, hvis Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle tjene og adlyde ham.⁴ Et saadant Rige blev vist Johannes den Aabenbarer, da han i et himmelsk Syn saa Jesus komme tilbage for at regjere over Jorden; Satan bunden for tusinde Aar; og de Hellige, som havde været nidkjære og trofaste i Jesu Vidnesbyrd, som havde efterlevet Guds Ord og vare ubesmittede af Babels Ugudelighed, disse bleve Herfere sammen med Kong Messias og regjerede med ham i et Tusind Aar, givende retfærdige Domme til alle Jordens Nationer uden Hensyn til Nationalitet, Trodsbæjelse eller Parti.

Naar man omtaler Kirken og Guds Rige paa Jorden, er det rigtigt at overveje deres Slægtskab. Vi bruge ofte for Belydningens Skyld afvejlende Benævnelserne Kristi Kirke og Guds Rige; men dette er strengt taget ikke korrekt. Guds Rige er en Fremvæxt af Kristi Kirke og kunde ikke eksistere uden denne, medens Kristi Kirke kan bestaa under andre Riger, uden selv at være et Rige. Kristus oprettede sin Kirke paa Jorden ved sit første Komme, men om han organiserede sit Rige i politisk Henseende, giver Skrifterne os ingen Oplysninger om. Vi læse, at Judas forraadte Jesus, men hvorved han forraadte ham, erholde vi ingen Underretning om. Dersom Jesus havde skult sig, kunde Forræderiet have bestaaet i at forraade hans Skjulested, men han skulte sig ikke, og der opstaar det Spørgsmaal: Hvad var det Judas forraadte, som stillede Jesus i hans Fjenders Magt, og overgav ham til Døden? Dersom Jesus organiserede sit Rige i politisk Henseende, er det afgjort, at de tolv Apostle vilde have været indviede i Hemmeligheden. At de forventede et timeligt eller politisk Rige, fremgaar tydeligt af det Spørgsmaal, de gav ham eiter hans Opstandelse: „Herre, vil Du paa denne Tid oprette Israels Rige?“ (Ap. Gjr. 1, 6.) Vi læse atter, at Soldaterne hudstrøge ham, stækkede en Tornekrone og satte paa hans Hoved og hilste ham spotvis som „Jødernes Konge“, hvoraf vi ledes til at antage, at Jesus organiserede sit Rige i politisk Henseende, og at Judas var vidende herom og forraadte denne Kundskab til Jøderne. Men enten denne Formodning er ret eller uret, er det vist, at Jesus vil regjere i Jerusalem som Konge, ikke alene over Jøderne, men over hele Jorden, idet alle andre Riger ville være ham underdanige, og at Rjærnen eller Grunden til dette Rige er blevet dannet i politisk Henseende ved Aabenbaring, givet i vor Tid, hvilket Rige ikke i sig selv er Kristi Kirke, men en Fremvæxt deraf.

Efter som Gud skabte Mennesket i sit eget Billede udtrykkeligt for at blive et herligt og uafhængigt Væsen, og gav det en fri Vilje med dette Formaal for Dje, saa behøve de Hellige ikke at befrygte, at den Almægtige vil handle imod sin egen Plan, eller i mindste Maade berøve Menneskene deres Handlensfrihed; derfor, naar vi læse, at al Ugudelighed skal ødelægges ved Frelserens Tilkommelse, bør vi erindre, at Verden først vil blive rigelig advaret, og at Tilintetgjørelsen af al Ugudelighed ikke nødvendigvis medfører alle Selters og Partiers Kuldstælse. Disse ville, saalænge de gjøre ret og ikke krænke Andres Rettigheder, erholde den suldeste Tolerance. Nationerne ville selvfølgelig anerkjende Jesus for at være Kristus, thi hans Tilkommelses Herlighed vil hæve dette over al Tvivl. Menneskeslægten vil i Millenniet følge sine Tilbøjeligheders Tilskyndelser, ligesom den gjør nu — Tilbøjeligheder, som dog ikke ville paavirkes af det Ondes Magt, thi Satan vil være bunden — medens dens Forstand oplyses ved guddommelig Kundskab. Set fra dette Punkt er det let at forstaa,

at Fredens Vand vil herse over alt Kjob. Ligesom Menneskets Fald bragte Forbandelse over hele Jorden, Markens Dyr, Fuglene i Lusten og Fiskene i Havet, saaledes vil ved hans fuldstændige Forløsning denne Forbandelse blive borttagen. „Al Fortrængelighed vil forsvinde, hvad enten af Menneskene, Dyrene paa Marken, Fuglene under Himmelen eller Fiskene i Havet“, og al Skabningen vil atter fryde og glæde sig ligesom i dens oprindelige Lyksalighedstilstand.

Missionærernes Ankomst. Det er os en Glæde at kunne meddele, at følgende Brødre den 17de Oktober ankom hertil fra Zion: Alfred Hansen, Logan; Ola Olson, Millville, og Ingvald Thoresen, Hyrum City. De afrejste fra Ogden den 22de September og havde en behagelig Dverrejse.

Afløsning og Bestikkelse.

Ældste John F. Darius bestikkes til omrejsende Ældste i Kristiania Konference tiligemed de danske Konferencer.

Ældste Ingvald E. Thoresen bestikkes til at arbejde paa Kontoret i Kjøbenhavn.

Ældste Alfred Hansen bestikkes til at arbejde i Stockholms Konference under Præsident E. F. Brantings Ledelse.

Ældste Ola Olson bestikkes til at arbejde i Skaane Konference under Præsident S. Nilssons Ledelse.

Ældste August Joel Høglund af Stockholm Konference bestikkes til at arbejde i Gøteborg Konference under Præsident J. C. Sandbergs Ledelse.

Konferencemødet i Kjøbenhavn

vil tage sin Begyndelse Lørdagen den 11te November Kl. 8 Aften ved Afholdelsen af en Forsamling i Lokalet i Store Regnegade Nr. 26, og fortsættes næste Dag i Hr. Restaurator M. Hansen-Wissemanns store Selskabslokale, Bianco Lunos Sideallee, Frederiksberg, 10 til 12 Form., 2 til 4 og 6 til 8 Efterm.

Brev fra Præsident Brigham Young.

Salt Lake City, U. T.,
9. September 1876.
Præs. Alb. Carrington.
Kjære Brøder.
Siden vor sidste Meddelelse til Dem

have vi modtaget to af Deres meget velkomne Breve, det Sidste dateret den 10de August. De opmuntrende og interessante Enkeltheder vedrørende Forholdene og Tilstandene i den europæiske Mission, som

de indeholde, ere blevne fuldelig vurdere. Med Dem glæde vi os over de Voldske Fliid og de Helliges Trofasthed under Deres Tilsyn og Omsorg.

Det er meget tilfredsstillende for de Hellige her at se den Hurtighed, hvormed Templet i denne Stad nu rejser sig. Forsøget paa at sætte et stort Antal uerfarne unge Mænd i Arbejde som Stenhuggere, er blevet kronet med langt større Held, end mange af Brødrene forventede. De Fremstridt, de have gjort i dette Arbejde, ere i mange Tilfælde mærkværdige, og vi kunne tillidsfuldt gøre Regning paa et Korps af Arbejdere, hvis Tjeneste vi, formedelt de forskjellige Kvotumer af Præstedømmets Trofasthed, vilde kunne raade over til Opførelsen af Templer og andre Bygninger til Guds Navns Ære. Der er allerede blevet lagt fem Lag paa det sydvestlige Hjørne iaar, og førend vi standse Arbejdet, forvente vi idetmindste at bringe Bygningen op til denne Højde helt rundt. Da Broder Truman D. Angels Helbred har været meget daarligt og hans Nerver meget svækkede, have vi løst ham fra hans Arbejde, saa at han kan have Lejlighed til at hvile sig, og Vofte Wm. S. Folson er foreløbig bleven bestikket til at indtage hans Plads.

I St. George have Arbejderne paa Templet gjort saa glædelig Fremgang, at det er min Hensigt at rejse herfra Staden strax efter Konferencen og indvie de Dele af Templet, vi trænge til for at være istand til at udføre vort Arbejde for de Levende og Døde. Det er sandsynligt, at vi snart vilde paabegynde Opførelsen af endnu et andet Herrens Hus.

Fred hersker overalt i Territoriet. Høsten er som et Hele utmærket, skjøndt Frugten her i Staden vedblivende bestaiges af Insekter. Græshopper vise sig i

de nordlige Dele af Territoriet, men have hidindtil kun gjort ringe Skade. Derfor de i dette Efteraar lægge deres Æg i de Egne, de besøge, kunne de maatte fornemme og Noget næste Aar. Hvede er meget billig, og kloge Hellige vilde, dragende Fordel af de mange Raad, der i de forgangne Aar ere blevne givne vedrørende Opbevaring af Hvede, forsyne sig for dem selv og deres Familier til at imødegaa enhver Mangel, der maatte kunne indtræffe formedelt Græshoppernes Odelæggelser.

Penge-Uffarer i Territoriet ere noget matte. Mine-Udfigterne ikke saa smigrende, som de have været. „Black Hill“ Bevægelsen har borttaget en stor Del af de daarlige Elementer herfra Staden, og det er sandsynligt, at mange Flere vilde rejse bort fra Territoriet.

„Ikke-Mormon“ Elementet er ikke saa stærkt, som det har været. De have ikke havt det Held, mange af dem forventede. De, som kjøbte Gjendomme og vare begjærlige efter at komme i Besiddelse af de bedste Dele af Staden, vilde i mange Tilfælde ønske at kunne afhænde deres Gjendomme.

Uagtet de mange modstridende Indflydelser, blomstrer Zion. Nogle gaa udentvivel bort, tabe Troen og vende sig til Verdens usle Elementer, men et stort Antal af de Sidste-Dages Hellige vogte i Troen og stræbe efter at opnaae den Forening og Enighed, som Herren vor Gud fordrer af os. Mange af de Hellige søle efter den Forenede Orden, de nære et Begjær efter at forstaa dens Principer mere fuldkomment, idet de søle sig forviesede om, at det er en Fordring af den Almægtige, som de og deres Børn sluttelig maa adlyde.

Min bedste Hilsen til alle Brødrene og alle de Hellige under Deres Omsorg.

Maa den Almægtiges Velsignelser
 stedsø ledsage Dem, lette deres Byrder,
 styrke Deres Tro og lede Dem i alle De-
 res Arbejder er stedsø Bønnen af deres
 Broder i Evangeliet,
 Brigham Young.

Skitser fra Jødernes nyere Historie.

(Fra «Jewish Chronicle».)

(Fortsat.)

Den mest raffinerede Ondskab og Gru-
 somhed kunde ikke have tilføjet Jøderne
 større Forsmædelse end ved saaledes at
 ramme dem i deres religiøse Følelser; og me-
 dens de bare paa denne Undertrykkelse og
 Forhaanelse i stum og haabløs Fortviv-
 lelse, fremstod der pludselig en Enthusiast,
 som udgav sig for den forjættede Messias,
 der var kommen i Morkets og Forned-
 rellens Time for at høre Folket af Uvi-
 denhed, afdaste Undertrykkelsens Nag og
 lægge en fast Grundvold for Israels frem-
 tidige Herredømme, Herlighed og Lyk-
 salighed. Hans Navn var Bar-Cochab,
 Stjernens Søn. Han erholdt paa kort
 Tid talrige Tilhængere, der i Løbet af
 to Uger voxede til et Par Hundredetusinde,
 og det sagdes, at Vidundere ledsagede ham,
 hvoriblandt var den Kjendtgjerning, at
 Flammer udgik af hans Mund, hvormed
 han truede at tilintetgjøre Guds Folks
 Undertrykkelse.

Denne mærkværdige Anførers første
 Foretagende var at sætte sig i Besiddelse
 af Jerusalem. Ved hurtige Bevægelser
 lykkedes det ham hurtigt at udføre dette.
 Han udfoldede sit Banner iblandt de om-
 liggende Ruiner og en tallos Skare af
 Tilhængere støkkede sig snart omkring ham.
 Han antog Titel og Rettigheden af Konge
 saavel som af Messias. Da den romerske
 General, Julius Severus, ankom til Slue-
 pladsen fandt han Bar-Cochab i Besiddelse
 af halvtredsinde tyve Befæstninger og næ-

sten et Tusind ubefæstede Byer i Judæa.
 Severus begyndte øjeblikkelig at gjenerebre
 Landet, og efter mange Omvælinger blev
 Bar-Cochab og hans Tilhængere omsider
 drevne til Bither, den sidste Stad og Be-
 fæstning, de havde inde. Denne blev stor-
 met og Bar-Cochab dræbt. De tilovers-
 blevne af hans Mænd bleve enten dræbte
 eller sendte i Fangenskab, og saaledes blev
 den sidste og betydeligste Opstand i Judæa
 imod Roms Overherredømme tilintetgjort.

Den sejrrie Hadrian besluttede nu
 at sætte sine Trudsler i Udførelse med Hen-
 syn til Oprettelsen af en romersk Koloni
 i Jerusalem, for derved fuldstændigt at
 tilintetgjøre ethvert Haab hos Jøderne
 om, at deres Stat og Kongerige skulde
 atter rejse sig af dets Aske. Han for-
 plantede en romersk Koloni til den uregel-
 mæssige By, der havde rejst sig indenfor
 dens sammenfunktne Volde, befalede Jø-
 dernes fuldstændige Forvisning fra Palæ-
 stinas Grund; grundlagde en ny Stad
 paa Jerusalem's tidligere Sted, som han
 kaldte *Ulia Capitolina*; og udsiedte et
 Lovbud, der forbød enhver Jøde under
 Dødsstraf at komme den næmere end tre
 Mile, hvilken vilde forhindre dem fra
 endog paa Afstand at beskue den tioligere
 Skueplads for deres Nations Storhed og
 Magt.

Genimod Slutningen af det andet
 Aarhundrede var den jødiske Nation, uag-
 tet den var adspredt over mangfoldige for-

stjellige Dele af Europa dog indordenet under to geistlige Overhoveder. Den ene af disse var Patriarken Simon, hvis Sæde og Residens var i Librias; den anden var „Fangenflabets Prinds“, der residerede i Babylon. Simon var Gamaliels Søn og Arving. Med ham var Rabbierne Nathan og Meir forbundne som Hoveder for Loven. De gavede Undervisning til deres talrige Disciple og oprettede Skoler, der bleve berømte over hele Verden for deres Lærdom. De Jøder, som boede i de vestlige Provindser af det romerke Kejserrig, anerkjendte disse Skolers Myndighed samt Simons Forbring paa at anses for Kirkenes Patriark samt Nasi eller Præsident af Sanhedrin. Hans Befalinger bleve adlydte, og hans Meninger og Bestemmelser vedrørende Undervisninger i Loven vare afgjorende iblandt Jøderne endog saa sjernt som i Spanien og Afrika. De hidroge ligeledes uden Bægring til hans og hans Medforbundnes Underhold. Hvorsomhelt Jøderne nedsatte sig, opbyggede de almindeligvis en Synagoge, der i Størrelse og Pragt stod i Forhold til deres Antal og Midler. Patriarken i Librias udsendte aarligt sine Legater, der gennemrejste alle disse Lande med Myndighed til at afgjore Stridigheder, ordne Jødernes religiøse Anliggender og indsamle Afgiften til Patriarken. Ved deres Tilbagekomst underrettede de denne om Synagogernes Tilstand, om deres Brøders Udsigter og raadede ham om deres Interesser, som anerkjendte hans Overhøjhed.

Allerede paa dette tidlige Tidspunkt herkede der Bitterhed imellem de Kristne og Jøderne; og de Første gjorde, uagtet

de hyppigen lede Forsølgelser, vedvarende Forsøg paa at omvende hine. Gjællere vare deres Anstregelser altid frugtesløse; thi iblandt dem, som det lykkes dem at omvende, omtaler Historien i det mindste En, som siges at have været en Person af Betydning. Denne var Hegeffippus, en geistlig Skribent i det andet Aarhundrede, der var den første Forfatter førend Eusebius, der paatog sig at nedskrive den kristne Kirkes tidligste Historie, uagtet hans Værker ullykkeligvis have gaaet tabt.

I denne Tidperiode havde de Synagogers Bygningsform, der stode under Patriarken i Librias, en svag Lighed med Templet i Jerusalem, og Gudsbjerkelsen i dem var meget simpel. Hovedpersonen var den, der tog den betydeligste Del heri, og kaldtes Englen eller Overseeren. Han tilhylede sit Hoved med et Slør og besteg Forhøiningen, gjentagende Bønner, og agtede paa Læseren, der oplæste af Lovens Bøger. De Dage, paa hvilken Gudstjenesten dengang afholdtes, vare Sabbathen eller den syvende Dag i Ugen, Mandagen og Torsdagen. I Fler-tallet af Synagogerne udenfor Palæstina fandtes tillige en Embedsmand kaldet Fortolkeren, som forstod baade Hebraisk og Landets Sprog, og oversatte den Del af Loven, der blev oplæst til Forsamlingen. Foruden Overseeren var der tre Vidste, der assisterede ham som Ledere af Synagogen. Den største Straf de kunde paalægge, var Anathema'et eller Udelukkelse, og den, som blev paalagt denne Straf, var ikke alene affkaaren fra Guds Israels, men blev tillige et Udflug af hele den jødiske Menighed.

(Fortf.)

Egyptiske Antikviteter.

(Fra „Millennial Star.“)

Mr. A. C. Harris, Udgifveren af „the London Hieroglyphical Standard“ har for kort siden opdaget en Papyrus Rulle i en ægyptisk Grav, der er bleven erklæret for at være den største, smukkeste, bedst skrevne og bedst bevarede, der nogender nogenstunde er bleven fundet i Farao'ernes Land. Udsolbet er den over 120 Fod lang og 18 Tommer bred. Den skriver sig fra Rameses III. (Herodotus Ramespinit) og har sølgelig en Alder af 3000 Aar. Den indeholder værdifulde Oplysninger om Egyptens politiske og religiøse Tilstand i sin fjerne Tidsalder; og er skreven i en Blanding af Hieroglyfer og Bogstavtegn og Stavelser. Papyrusrullens Indhold er en Henbendelse fra Kong Rameses III. „til hans Folk og til alle Folk paa Jorden“ om de store Begivenheder i hans Regjering, samt under hans Fader, Setinecht, og hans Bedstefader Manephta Seti II.; Begivenheder, som afsluttede en religiøs Udviklings-Periode og ere meget vigtige for Studiet af bibelsk Historie. Rameses beretter, hvorledes han selv har gjenoprettet den gamle ægyptiske

Gudsdyrkelses Maade og gjenopbygget Templerne, til hvilke sidste han har udvist en stor Gæmildhed, over hvis Følger han udbreder sig meget vidtloftig. I Slutningen af denne Adresse opregner han sine forskjellige krigerste Bedrifter og alle de øvrige Tjenester, han har ydet sit Folk. Den religiøse Udvikling, der her berøres, har Betydning til Mose Tidsalder, til den monotheistiske Gudsdyrkelse, der grundlagdes eller oprettedes af ham og indbefatter Udryddelsen af Monotheismen i Egypten og Israelliternes Udvandring. Denne Rulle er som Følge heraf af højeste Interesse for Studiet af den mosaiske Lære og Lovgivning og er meget nyttig derved, at den forklarer og bekræfter mange Enkeltheder i Historien. Dr. Eissenlohr har afholdt et Foredrag herover i Heidelberg, ved en Sammenkomst af den historiske og filosofiske Forening, og gav i sit Foredrag en fuldstændig Oversættelse af Rameses Adresse til sit Folk, hvilken tidligere Foredraget er bleven offentliggjort i Leipzig.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat).

Vi have nu bragt Kirken Historie op indtil Slutningen af Aaret 1847. Fra den Tid, da Profeten Josef og hans Broder bleve myrdede, havde mange Ombæltninger fundet Sted og mange, betydningsfulde Begivenheder vare hændede. De Ugudelige antog, at de ved Drabet af Guds

Profet vilde tilintetgjøre Herrens Værk. De efterstræbte derfor hans Liv med stor Iver. De søgte at omsnære ham ad Lovens Krogveje og anklagede ham for enhver tænkelig Forbrydelse; men i enhver Instans mislykkedes det dem aldeles at opholde deres Anklager. Naarsomhelst

hans Sag blev loblig behandlet, blev han i enhver Instans frifunden for al Uret. Dvidlende paa nogenfinde at kunne udføre deres Henfigter ved falske Anklager, besluttede hans Fjender, eftersom de ikke kunde skade ham ved Loven, at tage deres Tilflugt til Krudt og Kugler. Det lykkedes dem at myrde ham og vædede derved deres Hænder i uskyldigt Blod, og have bragt en Forbandelse over sig selv og deres Nation, som endnu vil have til at blive udsenet. Men Herrens Gjerning stod ikke stille. Herren oprejste en Præsident til at overtage Præsidentstabet af Kirken og i Forening med hans Brødre at fremsføre denne Gjerning, hvortil Josef havde lagt Grundvolden. Naar vi, efter

over et Fjerdedel-Aarhundredes Forløb, stue tilbage paa de Arbejder, der udføres fra Efteraaret 1844 til Foraaret 1846 den Tid da Pionererne forløbe Nauvoos, forbauses vi over deres Storartethed. Omringede og plagede af Bøvelhøbe, som brændte Husene, ødelagde Aagre med Sæd og Indhegninger, bortdrev Kvæget og udplyndrede Folket paa enhver mulig Maade, truede deres Liv og i flere Tilfælde dræbte dem, vedbleve de Hellige desuagtet deres Arbejder paa Templet, fik Taget paasat og Hundreder modtog deres Begabelser, samt mange andre vigtige Ordinanacer udsortes midt under alle disse Vanstueligheder.

(Forts.)

Krigen i Orienten.

Som det maasse vil være vore Læsere bekendt, raser der for Tiden i Orienten en Krig, som truer med at gribe videre om sig, og nogle Dplysninger desangaaende samt de Forholde, der have fremkaldt samme, turde maasse være af Interesse. Tyrkerne eller Osmannerne kom først til Europa i Aaret 1357 og tilrebe sig snart flere Provindsfer af det østromerke eller græske Kejserdømme, der dengang bestod af det nuværende europæiske Tyrki og Grækenland. Efter flere heldige Kampe med Serber og Ungarer stred de endelig til fuldstændig at erobre det græske Kejserdømme ved Belejringen af dets Hovedstad Byzans (Constantinopel), der ogsaa efter en helttemodig Modstand i Aaret 1453 faldt i deres Hænder. Snart maatte de tilskødende Smaa-stater føle deres Magt, og efterhaanden blev Bosnien, Serbien, Albanien og de tilgrændsende Provindsfer undertvungne og gjorde statslydige eller indlemmede i Tyrkiet. Disse tidligere selvstændige Sta-

ter have siden den Tid med kortere og længere Mellemrum uasbrudt rejst sig imod Osmannerne eller Tyrkerne, af hvem de som Kristne behandles med den største Foragt og ere Gjenstand for al mulig Undertrykkelse og Udpresning. Forrige Aar rejste nogle af disse Provindsfer, nemlig Herzegovina og tildeels Bosnien, Oprørsbanneret og søgte at aflaste det tyrkiske Nag. Efter et halvt Aars Kampe, idet Tyrkerne tiltrods for deres uhyre numeriske Overvægt paa Grund af de Vanstueligheder, det hjergrige Terrain frembyder, ikke vare istand til at betvinge Insurgenterne, toge det statsfuldige Tyrkisdømme Serbien og det uafhængige Montenegro aktiv Del i Krigen, ophidsede ved de Excesser og Grusomheder, Tyrkerne forøvede mod Insurgenterne, med hvem disse Stater have Nationalitet, Religion, Sprog og Sympathier tilfælles. En serbisk Hær gik over Moravafloeden, der hovedsagelig udgjør Grændsen imellem dette Land og Tyrkiet, og tilskæmpede sig

adskillige mindre Fordele, men fandt dels ikke den Tilslutning hos Vulgarer og Andre, som den havde forventet, dels vare de forskjellige Rejsningsforsøg, som fandt Sted, uden Sammenhold og Organisation samt indskrænkede sig for det meste til Defensiven, saa at de hurtigt bleve undecryklede, og Tilstedekomsten af overlegne tyrkiske Stridskræfter tvang den serbiske Hær til at gaa tilbage over Moravasloden og indtage en fast Stilling ved Alexinaß, ihvorfra den har tilbageslaaet flere Angreb og endog i enkelte Tilfælde drevet Tyrkerne noget tilbage. Til samme Tid have Montenegrinerne i deres Bjergegne vundet flere mindre Sejre over Tyrkerne. Krigen har saaledes varet et Mars Tid, uden at Tyrkiet har været istand til at bringe den til noget Resultat, eller gjenneføre de Reformers, som det paa Magternes Opfordringer har givet Løfte om. Tilstanden er overalt meget slet; de tojlesløse Tsjerkesser og Baschi-Boguzs, asiatiske Hjælpetropper, have betegnet deres Vej med Mord og Brand, den kristne, slaviske og græske Befolkning er af de fanatiserede Musselmand bleven dræbt i Tusindvis og svæver daglig i Fare. De europæiske Magter have indtrængende opfordret Tyrkiet til at indføre en bedre Tingenes Tilstand, som det paa Grund af dets over al Beskrivelse slette Regjeringsførelse og Befolkningens fdnatiste Hab vanstelig vil kunne tilveje-

bringe, da Muhamedanerne aldrig ville finde sig i, at Kristne erholde Ltgeberettigelse med dem, og paa den anden Side ville de Kristne efter saa lang en Tidsperiode fuld af Forsølgelser og Undertrykkelser nu, da der er lidt Haab tilstede om Befrielse, neppe lade sig nøje med mindre end Uafhængighed. Hertil kommer, at Rusland, som har Nationalitet og Religion tilfælles med disse Folk, tager levende Del i deres Skjæbne, og baade med Penge og Tusinder af Frivillige understøtter Serberne og derved, og da i Særdeleshed ved at forsyne dem med Officerer, hvorpaa de havde stor Mangel, har sat dem istand til at holde Tyrkerne Stangen. Og endelig turde det vare længe, inden dette Rige træffer en gunstiger Lejlighed til Udførelsen af dets Bndlingsidee, som har besjælet det ligesaa Peter den Stores Tid, nemlig: Tyrkerne Fortrængelse fra Europa. Der indløber stadig Efterretninger om Ruslands Rustninger, til samme Tid som der holdes Folkemøder i Grækenland, alle forsøgtende de græske Provindsers, særlig Epirus, Thessalien, Macebonien og Kretas Befrielse fra Tyrkiets Undertrykkelser. Magternes Mæglingsforslag have hidtil været resultatløse af Mangel paa Enighed imellem dem selv indbyrdes og en Krig imellem Tyrkiet og Rusland, der muligvis vil drage andre Magter med ind i Kampstummelen, synes for nærværende uundgaaelig.

I n d h o l d.

	Side.	Side.
Tale af Eldste Orson Pratt	33.	Stitser fra Tødernes nyere Historie 44.
John Wesley om aandelige Gaver 39.		Egyptiske Antikviteter 46.
En smul Dal 39.		Lidt af vor Kirkes Historie 46.
Redaktionens Bemærkninger 40.		Krigen i Orienten 47.
Brev fra Præsident Brigham Young 42.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af D. N. Liljenqvist,
Lorenkøngsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.